

Sygn. akt I C 1875/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Grudziądzu Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Maciej Plaskacz

Protokolant stażysta Karolina Komorowska

po rozpoznaniu w dniu 5 kwietnia 2016 r. w Grudziądzu

na rozprawie sprawy

z powództwa **R. W.**

przeciwko (...) **spółce akcyjnej w W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) spółki akcyjnej

w W. na rzecz powoda R. W. kwotę 3.292,41 zł (trzy tysiące dwieście dziewięćdziesiąt dwa złote 41/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 26 września 2014 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałej części;

III. zasądza od powoda R. W. na rzecz pozwanego (...) spółki akcyjnej w W. kwotę 1.238,40 zł (jeden tysiąc dwieście trzydzieści osiem złotych 40/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje pobrać od pozwanego (...) spółki akcyjnej w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Grudziądzu kwotę 334,40 zł (trzysta trzydzieści cztery złote 40/100) tytułem zwrotu części wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa;

V. nakazuje pobrać od powoda R. W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Grudziądzu kwotę 378,75 zł (trzysta siedemdziesiąt osiem złotych 75/100) tytułem zwrotu części wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa;

VI. zwraca powodowi R. W. kwotę 40 zł (czterdzieści złotych) tytułem opłaty sądowej od odrzuconego zażalenia.

Sygn. akt I C 1875/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 26 września 2014 r. (k. 2-7) powód R. W. domagał się zasądzenia na jego rzecz kwoty 7.021,45 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu. Powód wyjaśnił, że jest właścicielem samochodu marki F. (...), w którym dnia 30 września 2010 r. uczestniczył w kolizji skutkującej uszkodzeniami pojazdu. Stwierdził, że sprawcą kolizji był kierowca autobusu, któremu strona pozwana udzielała ochrony ubezpieczeniowej. Dodał, że na dochodzoną kwotę składają się: szacunkowy koszt naprawy pojazdu wynoszący

5.721,45 zł netto i koszt naprawy uszkodzonej okleiny karoserii wynoszący 1.300 zł netto.

W odpowiedzi na pozew (k. 28-30) strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zwrot kosztów procesu. Przyznała zawarcie umowy gwarancyjnej odpowiedzialności cywilnej autobusu S. o nr rej. (...) na okres od 1 stycznia 2010 r. do 31 grudnia 2010 r. Zaprzeczyła, by sprawcą zdarzenia z dnia 30 września 2010 r. był kierowca tego autobusu. Zakwestionowała również podaną w pozwie wysokość szkody.

Sprawa została rozpoznana w postępowaniu zwyczajnym.

Sąd ustalił, co następuje:

Dnia 30 września 2010 r. ok. godz. 9.40 powód R. W. kierował samochodem marki F. (...), którym jechał do pracy. Po skręceniu w prawo z ulicy (...) na ulicę (...) w G. powód dojechał do autobusu marki S. stojącego na przystanku autobusowym. Dla tego przystanku nie została urządzona zatoczka i autobus zatrzymywał się bezpośrednio na jezdni. Powód wysunął lewą część pojazdu zza autobusu i dostrzegł nadjeżdżający tramwaj, który poruszał się z prędkością ok. 10-15 km/h. Powód rozpoczął wyprzedzanie autobusu, który w tym momencie również rozpoczął jazdę. Kierowca autobusu w celu omięcia samochodu zaparkowanego częściowo na chodniku, a częściowo na jezdni skręcił w lewo, na skutek czego uderzył w prawy bok wyprzedzającego go samochodu powoda.

Dowody:

Zeznanie świadka H. M. (1) – k. 74-74v.

Zeznanie powoda przesłuchanego w charakterze strony – k. 89-90

Zdjęcie zaparkowanego samochodu – k. 39 akt II W 2941/10

Pisemna opinia biegłego dr inż. W. G. – k. 96-116

Pisemna uzupełniająca opinia biegłego dr inż. W. G. –
k. 135-143

Prawomocnym wyrokiem z dnia 30 sierpnia 2011 r. Sąd Rejonowy w Grudziądzu w sprawie II W 2941/10 uniewinnił R. W. od zarzucanego mu czynu polegającego na tym, że w dniu 30 września 2010 r. ok. godz. 9.40 w G. na ul. (...) kierując samochodem F. (...) o nr rej. (...), wykonując manewr wyprzedzania autobusu S. o nr rej. (...), nie upewnił się, czy ma dostatecznie miejsca i widoczności do wykonania manewru, w następstwie czego chcąc uniknąć zderzenia z nadjeżdżającym z przeciwka tramwajem linii nr (...), gwałtownie zjechał na prawo, doprowadzając do uderzenia w pojazd wyprzedzany, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Dowód:

Wyrok z dnia 30 sierpnia 2011 r. – k. 13

Koszty naprawy pojazdu powoda marki F. (...) po zdarzeniu z dnia 30 września 2010 r. wynosi 3.292,41 zł netto. Podana kwota obejmuje koszt naprawy okleiny. Wartość rynkowa pojazdu powoda na dzień szkody wynosiła 20.500 zł.

Powód dotychczas nie naprawił pojazdu.

Dowody:

Zeznanie powoda przesłuchanego w charakterze strony – k. 89-90

Pisemna opinia biegłego dr inż. W. G. – k. 96-116

Pisemna uzupełniająca opinia biegłego dr inż. W. G. –
k. 135-143

R. W. był płatnikiem podatku od towarów i usług.

Dowód:

Oświadczenie – k. 5 akt szkody

Pismem z dnia 4 kwietnia 2013 r. strona pozwana ponownie odmówiła powodowi wypłaty odszkodowania.

Dowód:

Pismo z dnia 4 kwietnia 2013 r. – k. 20

Sąd zważył, co następuje:

Autentyczność i wiarygodność dokumentów nie była kwestionowana przez strony, a Sąd nie znalazł podstaw do jej podważenia.

Zeznanie świadka D. B. zasługiwało na walor wiarygodności jedynie częściowo – co do czasu i miejsca zdarzenia. Odnośnie natomiast do przebiegu zdarzenia, świadek zeznał, że powód w celu ucieczki przed nadjeżdżającym tramwajem zaczął zbyt szybko zjeżdżać na prawy pas, wskutek czego zahaczył autobus. Według zaś wersji powoda, w trakcie wyprzedzania przez niego autobusu ten nagle skręcił w lewo, uderzając w prawy bok samochodu powoda. Dla oceny, która z wykluczających się wersji zdarzenia była zgodna z rzeczywistym stanem rzeczy, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego. Posiłkując się jego ustaleniami, Sąd uznał za bardziej prawdopodobny przebieg zdarzenia przedstawiony przez powoda. Biegły trafnie wskazał, że świadczą o tym: rozrzut odłamków, które znajdowały się ok. 3 m od prawej krawędzi jezdni, co wskazuje na poruszanie się autobusu w pewnej odległości od tej krawędzi, skręcenie kół autobusu w lewo po zatrzymaniu, co wskazuje na wykonywanie przez niego manewru skrętu w lewo, oraz usytuowanie zaparkowanego na chodniku pojazdu z dwoma kołami znajdującymi się na jezdni, co wskazuje na istnienie potrzeby jego wyminięcia przez przejeżdżający autobus. Do spostrzeżeń biegłego należy dodać, że wszystkie obecne w miejscu zdarzenia pojazdy poruszały się bardzo wolno: tramwaj poruszał się z prędkością 10-15 km/h i zwalniał przed przystankiem, autobus dopiero ruszał, a pojazd powoda przed zdarzeniem skręcił z prostopadłej ulicy. W tych warunkach nie było obiektywnej potrzeby wykonywania przez powoda gwałtownych manewrów, do jakich należałoby zaliczyć ucieczkę na prawy pas przed nadjeżdżającym tramwajem. Dodatkowo, kierowca autobusu zeznał, że nie zauważył przed zdarzeniem wyprzedzającego autobus samochodu powoda. Brak obserwacji przez świadka sytuacji na drodze w lewym lusterku jest usprawiedliwiony skoncentrowaniem się przez niego na ominięciu przeszkody po prawej stronie w postaci pojazdu zaparkowanego częściowo na jezdni.

Zeznanie świadka H. M. (2) wykazało małą przydatność dla rozstrzygnięcia sprawy. Świadek nie pamiętała szczegółów zdarzenia, w tym sposobu zderzenia pojazdu powoda i autobusu, miejsca zatrzymania tramwaju, faktu odbicia autobusu w lewo, szybkości pojazdu powoda i parkujących na chodniku pojazdów. W trakcie zdarzenia świadek była skoncentrowana na wyhamowaniu kierowanego przez nią tramwaju, co – siłą rzeczy – ograniczało możliwość spokojnego obserwowania przebiegu kolizji. Bezpośrednio po kolizji świadek odjechała natomiast tramwajem z miejsca zdarzenia.

Sąd podzielił zeznanie powoda przesłuchanego w charakterze strony jako spójne, logiczne, zgodne z zasadami doświadczenia życiowego i zbieżne z pozostałym materiałem dowodowym, w szczególności opiniami biegłego.

Rozmiary szkody zostały określone w całości na podstawie ustaleń biegłego, ostatecznie sprecyzowanych w opinii uzupełniającej. W pismach procesowych powód kwestionował wprawdzie wycenę szkody w oparciu o szacowane koszty naprawy wyliczone w systemie kalkulacyjnym A., wskazując, że zależy mu na naprawie pojazdu i okleiny w warsztatach, z których kalkulacje dołączył do pozwu (k. 157). W swoim zeznaniu powód nie podtrzymał jednak tego stanowiska, stwierdzając, że nie planuje naprawiać pojazdu w konkretnym miejscu (k. 182).

Pisemne opinie biegłego dr inż. W. G. stanowiły wartościowe środki dowodowe. Zastrzeżeń Sądu nie budziła zarówno podstawa faktyczna opinii,

jak i przebieg rozumowania i wyciągnięte wnioski. Wszystkie te elementy wykonane zostały rzetelnie, wnioski wynikają logicznie z ustaleń faktycznych, a opinie pozbawione są niespójności czy niekonsekwencji. Dodatkowo, w opinii uzupełniającej biegły wyjaśnił kwestie wątpliwe i udzielił przekonujących odpowiedzi na wątpliwości podniesione

w piśmie procesowym powoda. Po uzupełnieniu opinii nie były kwestionowane przez żadną ze stron, a zastrzeżenia powoda odnosiły się do zastosowania określonej metody oznaczenia wysokości szkody, co należy do kompetencji Sądu. Należy dodać, że ustalenia biegłego co do przebiegu zdarzenia pozostają zbieżne z ustaleniami Laboratorium Kryminalistycznego KWP w B. poczynionymi na potrzeby postępowania w sprawie o wykroczenie.

Odpowiedzialność strony pozwanej wobec powoda znajduje oparcie w art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.). Zgodnie z tym przepisem, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Poza sporem pozostawało objęcie przez stronę pozwaną ochroną ubezpieczeniową w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadacza

i kierowcy autobusu S.. W myśl art. 436 § 2 zd. pierwsze k.c., w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Zasady ogólne, do których odwołuje się przytoczony przepis, wyznacza na gruncie niniejszej sprawy art. 415 k.c., zgodnie z którym kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Elementem winy jest bezprawność wyrażająca się

w naruszeniu przez sprawcę szkody przepisów prawa, zasad współżycia społecznego lub dobrych obyczajów. Zgodnie z dominującą normatywną koncepcją winy, za winę uznaje się ujemną ocenę zachowania podmiotu, umożliwiającą postawienie mu zarzutu podjęcia niewłaściwej decyzji w danej sytuacji. Na podstawie dokonanych ustaleń faktycznych kierowcy autobusu S. można postawić zarzut niezachowania szczególnej ostrożności podczas manewru omijania zaparkowanego częściowo na jezdni pojazdu polegającego na niesprawdzeniu przed skręceniem kół w lewo, czy autobus nie jest wyprzedzany przez inny pojazd. Skutkiem podjętego przez kierowcę autobusu manewru było zahaczenie lewą, przednią częścią autobusu samochodu powoda, co spowodowało jego uszkodzenie.

Z podanych względów strona pozwana odpowiada wobec powoda na podstawie art. 34 ust. 1 powołanej ustawy i art. 436 § 2 w zw. z art. 415 k.c.

Szkoda doznana przez powoda wyrażała się w konieczności poniesienia celowych i ekonomicznie uzasadnionych wydatków na naprawę uszkodzonego pojazdu. Wydatki te wynoszą 3.292,41 zł i do tej kwoty powództwo okazało się zasadne, o czym orzeczono w punkcie I sentencji wyroku. Dla obliczenia wysokości odszkodowania Sąd przyjął koszty naprawy z pominięciem podatku towarów i usług, gdyż powód jako przedsiębiorca i płatnik tego podatku miał możliwość jego odliczenia. Należy dodać, że potrzebę odliczenia podatku od towarów i usług dostrzegł sam powód, który już w uzasadnieniu pozwu wyjaśnił,

że dochodzi odszkodowania w kwocie netto.

O odsetkach za opóźnienie orzeczono na podstawie art. 481 k.c., przy czym strona pozwana popadła w opóźnienie najpóźniej z dniem 4 kwietnia 2013 r., gdy po przeanalizowaniu całego dostępnego materiału, w tym wyników postępowania w sprawie

o wykroczenie, ponownie odmówiła uwzględnienia roszczeń powoda. Żądanie odsetek za opóźnienie od daty późniejszej zasługiwało w całości na uwzględnienie.

W pozostałym zakresie powództwo okazało się bezzasadne i zostało oddalone w punkcie II sentencji wyroku.

O kosztach procesu orzeczono w punkcie III sentencji wyroku zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 100

zd. pierwsze k.p.c. Powód wygrał proces w 46,89%, ponosząc koszty procesu w kwocie

1.569 zł, na którą składały się: wynagrodzenie pełnomocnika procesowego będącego radcą prawnym w stawce minimalnej wynoszącej 1.200 zł (§ 5 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.), opłata sądowa od pozwu w kwocie 352 zł oraz opłata skarbową od złożenia pełnomocnictwa

w kwocie 17 zł. Strona pozwana powinna zatem zwrócić powodowi kwotę 735,70 zł. Strona pozwana wygrała proces w 53,11%, ponosząc koszty procesu w kwocie 3.717 zł, na którą składały się: wynagrodzenie pełnomocnika procesowego będącego radcą prawnym w stawce minimalnej wynoszącej 1.200 zł (§ 5 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.), opłata skarbową od złożenia pełnomocnictwa w kwocie 17 zł i wykorzystana w całości zaliczka na poczet wydatków związanych z dopuszczeniem dowodu z opinii biegłego w kwocie 2.500 zł. Powód powinien zwrócić stronie pozwanej kwotę 1.974,10 zł. Po stosunkowym rozdzieleniu kosztów procesu powoda obciąża obowiązek zwrotu kwoty 1.238,40 zł.

O wydatkach poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa w postaci wynagrodzenia biegłego ponad pobraną zaliczkę, orzeczono w punktach IV i V sentencji wyroku na podstawie art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (jedn. tekst: Dz.U. z 2014 r., poz. 1025 ze zm.), obciążając nimi strony stosownie do stopnia ich przegranej w sprawie. Sąd nie znalazł podstaw do nakazania ściągnięcia kosztów obciążających powoda z zasądzonego na jego rzecz roszczenia (art. 113 ust. 2 ustawy), gdyż stroną, której czynność powodowała ich powstanie, była strona pozwana, a nie powód.

O zwrocie opłaty od odrzuconego zażalenia powoda orzeczono w punkcie VI sentencji wyroku na podstawie art. 79 ust. 1 lit. b ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.